בע"ה ו' בטבת תשע"ו
18/12/2015
גליון מס' 2927

עלים

עלון קביוץ סעד

פרשת ויגש

וַיֹּאמֶר אֲנִי יוֹסֵף אֲחִיכֶם אֲשֶׁר מְכַרְתֶּם אֹתִי מִצְרָיְמָה. וְעַתָּה אַל תֵּעָצְבוּ וְאַל יִחַר בְּעֵינֵיכֶם כִּי מְכַרְתֶּם אֹתִי הֵנָּה, כִּי לְמִחְיָה שְׁלָחַנִי אֱ-לֹהִים לִפְנֵיכֶם ... וַיִּשְׁלָחֵנִי אֱ-לֹהִים לִפְנֵיכֶם לָשׂוּם לָכֶם שְׁאֵרִית בָּאָרֶץ וּלְהַחֲיוֹת לָכֶם לִפְלֵיטָה גְּדֹלָה בראשית מה, ד-ז

אמר לו יעקב: ועד עכשיו לא חזרת בך, שהיית נער בכתונת פסים והפילתך לבור. והצלחת בבית אדונך המצרי והפילך לבור. ועכשיו אתה מצליח בבית פרעה, סופך וסופי ליפול לבור. וכי להצילנו ירדת למצרים? והלוא לא ירדת אלא לשעבד את בניי.

אמר לו, אף על פי כן, הרי הקב"ה הוא ששלחני, והוא ישלח לבנינו מושיע ו'שְׁאֵרִית בָּאָרֶץ', ואין ארץ אלא ארץ ישראל. אמר יעקב על מנת כן ארד מצרימה, על מנת שישתעבדו בניי וייגאלו, שנאמר 'אַל תִּירָא מֵרְדָה מִצְרַיְמָה' (בראשית מו, ג).

האם הירידה של יעקב למצרים הייתה מודעת או השתלשלה מרצף האירועים?

(מתוך ספר מדרשיו של רונן אחיטוב – "צוהר תעשה לתיבה")

פרשת שבוע לאחר התפילה- כנרת סמואל

שבת ויגש		ימי החול	
הדלקת נרות	16:20	זמן תפילין /טלית	05:44←05:41
מנחה 14:00	16:30	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	09:11←09:07
מנחה 12:30, 13:30	16:20	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	מנחה וערבית	16:30
		שקיעה	16:44←16:40
צאת השבת	17:17	ערבית	20:10

ביום ג',י' בטבת, מנחה ב-16:10 ואח"כ שיעור של הרב בעניני דיומא

אחות תורנית: דורית רידר

שבת שלום

לפרשת ויגש – שתי מגמות בירידה מצרימה

יוסף מתוודע אל אחיו, ושולח איתם הצעה לאביו לרדת מצרימה על מנת להיות עמו במשך שנות הרעב. פרעה מצידו הכין גם הוא הזמנה למשפחה להגיע למצרים. הזמנה זו הינה בעלת תוכן דומה לזו של יוסף, ובכל זאת התורה חוזרת עליה בפירוט. לשם מה הכפילות בתיאור ההזמנות?

נתבונן בשוני שבין ההזמנות:

	יוסף	פרעה
מי נותן החסות?	**יוסף:** רְדָה **אֵלַי** אַל תַּעֲמֹד׃ וְיָשַׁבְתָּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וְהָיִיתָ קָרוֹב **אֵלַי**... **וְכִלְכַּלְתִּי** אֹתְךָ שָׁם... כמו כן, יוסף מדגיש את מעמדו: וַיְשִׂימֵנִי לְאָב לְפַרְעֹה וּלְאָדוֹן לְכָל בֵּיתוֹ וּמֹשֵׁל בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם... שָׂמַנִי אֱלֹקִים לְאָדוֹן לְכָל מִצְרָיִם... וְהִגַּדְתֶּם לְאָבִי אֶת כָּל כְּבוֹדִי בְּמִצְרַיִם	**פרעה:** וּקְחוּ אֶת אֲבִיכֶם וְאֶת בָּתֵּיכֶם וּבֹאוּ **אֵלָי** **וְאֶתְּנָה** לָכֶם אֶת טוּב אֶרֶץ מִצְרַיִם
בין ארץ ישראל למצרים:	**עליה - ירידה:** מַהֲרוּ **וַעֲלוּ** אֶל אָבִי... **רְדָה** אֵלַי אַל תַּעֲמֹד... וּמִהַרְתֶּם **וְהוֹרַדְתֶּם** אֶת אָבִי הֵנָּה.	**ביאה:** וּלְכוּ **בֹּאוּ** אַרְצָה כְּנָעַן... וּקְחוּ אֶת אֲבִיכֶם וְאֶת בָּתֵּיכֶם **וּבֹאוּ** אֵלָי... וּנְשָׂאתֶם אֶת אֲבִיכֶם **וּבָאתֶם**.
אל מי מופנית ההצעה?	**אל יעקב:** מַהֲרוּ וַעֲלוּ אֶל **אָבִי** וַאֲמַרְתֶּם אֵלָיו כֹּה אָמַר **בִּנְךָ** יוֹסֵף... **רְדָה** אֵלַי אַל תַּעֲמֹד׃ **וְיָשַׁבְתָּ** בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וְהָיִיתָ קָרוֹב אֵלַי **אַתָּה** וּבָנֶיךָ וּבְנֵי בָנֶיךָ וְצֹאנְךָ וּבְקָרְךָ וְכָל אֲשֶׁר לָךְ׃ וְכִלְכַּלְתִּי **אֹתְךָ** שָׁם.	**אל האחים:** עֲשׂוּ טַעֲנוּ אֶת **בְּעִירְכֶם**... וּקְחוּ אֶת **אֲבִיכֶם** וְאֶת **בָּתֵּיכֶם וּבֹאוּ** אֵלָי וְאֶתְּנָה **לָכֶם**... **וְאִכְלוּ** אֶת חֵלֶב הָאָרֶץ... קְחוּ **לָכֶם** מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עֲגָלוֹת לְטַפְּכֶם וְלִנְשֵׁיכֶם **וּנְשָׂאתֶם** אֶת אֲבִיכֶם **וּבָאתֶם**׃ וְעֵינְכֶם אַל תָּחֹס עַל **כְּלֵיכֶם**.
הנימוק לירידה:	**הזכרת הרעב:** כִּי זֶה שְׁנָתַיִם הָרָעָב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד חָמֵשׁ שָׁנִים אֲשֶׁר אֵין חָרִישׁ וְקָצִיר׃ וַיִּשְׁלָחֵנִי אֱלֹקִים לִפְנֵיכֶם לָשׂוּם לָכֶם שְׁאֵרִית בָּאָרֶץ וּלְהַחֲיוֹת לָכֶם לִפְלֵיטָה גְּדֹלָה׃ וְכִלְכַּלְתִּי אֹתְךָ שָׁם כִּי עוֹד חָמֵשׁ שָׁנִים רָעָב פֶּן תִּוָּרֵשׁ אַתָּה וּבֵיתְךָ וְכָל אֲשֶׁר לָךְ׃	**לבוא וליהנות מארץ השפע:** וְאֶתְּנָה לָכֶם אֶת טוּב אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאִכְלוּ אֶת חֵלֶב הָאָרֶץ... כִּי טוּב כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם לָכֶם הוּא.
מי הבאים?	**מזכיר צאן ובקר:** אַתָּה וּבָנֶיךָ וּבְנֵי בָנֶיךָ וְצֹאנְךָ וּבְקָרְךָ וְכָל אֲשֶׁר לָךְ.	**המשפחה בלבד:** וּקְחוּ אֶת אֲבִיכֶם וְאֶת בָּתֵּיכֶם... עֲגָלוֹת לְטַפְּכֶם וְלִנְשֵׁיכֶם וּנְשָׂאתֶם אֶת אֲבִיכֶם...
היכן יגורו?	**במקום מסוים:** וְיָשַׁבְתָּ **בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן** וְהָיִיתָ קָרוֹב אֵלַי...	**אין ציון מקום. בכל מצרים:** וְאֶתְּנָה לָכֶם אֶת **טוּב אֶרֶץ מִצְרַיִם** וְאִכְלוּ אֶת חֵלֶב הָאָרֶץ... כִּי **טוּב כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם** לָכֶם הוּא.

הצלה מרעב או ניצול ה"גניוס היהודי"?

יוסף כנראה מודע לבעיה שבירידה מן הארץ, ואת החשש מפני ההתערות במצרים ובתרבותה. הוא פונה אל יעקב כמי שמבטא את עניינה הרוחני של המשפחה, ומציג את יד ה' שהביאה אותו להיות המושל בכל ארץ מצרים. בניגוד למחשבת האחים, א-לוקים חשבה לטובה וגלגל את העניינים באופן שחלומותיו של יוסף יתגשמו (מסתבר שיוסף הפעם לא הוציא דיבת אחיו רעה

ולא דרש מהם לספר ליעקב שהם מכרוהו למצרים). תכלית כל המהלך - כלכלת המשפחה בשנות הרעב.
הישיבה בארץ גושן תבודד את האחים מן המצרים ותגן עליהם מפני התבוללות. תסייע לכך הורדת הצאן והבקר מצרימה, שכן תועבת מצרים כל רועה צאן.

פרעה, לעומת זאת, וודאי אינו סבור שעולים לארץ ישראל, וקל וחומר שאין יורדים מצרימה, אלא פשוט באים שמה. הוא שמח לקלוט עוד 11 אחים כיוסף ומתכנן כיצד ירתום את ה"גניוס היהודי" לטובת כלכלתה של מצרים. הוא פונה לאחים דווקא, ומפתה אותם לבוא ולהשתלב בארץ השפע והאפשרויות הבלתי מוגבלות. פרעה גם שולח עגלות וחמורים על מנת להדגיש את השפע והטוב שבמצרים. יוסף, לעומת זאת, דואג למזון ולצידה לדרך.

פרעה מעוניין להרוויח מהגעת המשפחה, ולכאורה המגמה שלו מנותקת לחלוטין מיד ה' והשגחתו.
אלא שבמבט נוסף ניתן לראות שגם דרך מגמתו של פרעה מתגלה ידו הארוכה של הקב"ה, להורדת בני יעקב מצרימה לשעבוד ולגאולה, כפי שנאמר כבר לאברהם.

(ע"פ הרב תמיר כהן, ישיבת מעלות)

תמי דרור

זמני עשרה בטבת תשע"ו - יום שלישי

05:01 - תחילת הצום.

06:00 - שחרית א'.

08:20 - שחרית ב' (בבית ספר דע"ת).

13:00 - מנחה גדולה.

16:10 תפילת מנחה קהילתית.

שיעור מפי הרב ארי בענייני דיומא

16:55 ערבית.

17:01 סוף הצום.

כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת צוֹם הָרְבִיעִי וְצוֹם הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי וְצוֹם הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה לְבֵית יְהוּדָה לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה וּלְמֹעֲדִים טוֹבִים וְהָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֶהֱבוּ.(זכריה ח' 19)

השבוע וחצי שחלפו–

ביום שלישי (שעבר) –נערכה הדלקת נרות חגיגית בבית שקמה. את הנרות הדליק חברנו איתמר דניאלי, אחריו דרש הרב ארי את הכתוב בתפילת 'על הניסים' - '...ועל התשועות ועל **המלחמות**'. וכי חפצי מלחמות אנחנו? מדוע להודות על המלחמות? הרעיון בהודאה על המלחמה הוא ההבנה שאירועים קשים הינם זמניים וחולפים ותפקידם לגרום לנו לגלות את האור שבתוכנו. את החגיגה קינח אסף סוברי שתיבל את הערב בלימוד פיוטים ושירים המפיצים אור... - מדווחת שגית דניאלי ומודה לכל אלו שהשתתפו ותרמו להצלחת הערב.

ביום ראשון – יצאה משלחת מכובדת של כמה מילדינו ביחד עם חבורת הזמר "שדות נגב" (שמשכנה בסעד) ושמה פעמיה לעבר בית המחוקקים והנבחרים, הלא הוא: "הכנסת", לרגל תחילתה של מסורת הדלקת נרות חנוכה ב 'טרקלין שגאל', המשמש לקבלות פנים לבאי המשכן. הדלקת הנר השמיני יועדה לאירוח נציגים מתושבי המועצות האזורית בעוטף עזה, ואנו ביניהם. את הערב הנחה העיתונאי והקומיקאי קובי אריאלי שהיטיב לשתול בין הלצותיו, רעיון מעניין ורציני הקושר בין חנוכה לכנסת: "היוונים ניסו לפני למעל מאלפיים שנה לכפות עלינו את תורתם הזרה - ולא הצליחו. אולם אנו השכלנו לשאוב מהם תורה עתיקה אף יותר, וליישמה בתבונה ובהצלחה, כאן במדינת ישראל – הדמוקרטיה". את האירוע כיבדו בנוכחותם שר הרווחה חיים כץ (ליכוד) וחבר הכנסת בצלאל סמוטריץ' (הבית היהודי) שדיברו לקהל בגובה העיניים ובחמימות. גבוה מעל כולם, התעלה ראש מועצתנו שכבש את הבמה בכך שהשכיל להלך בחינניות בין הטיפות ולהזכיר למכובדים שמולו בנחישות, את צרכי השטח בחיי היום יום. בתום דבריו העניק תמיר למ"מ יו"ר הכנסת, חנוכייה מעשה ידיו של האמן מתי אורלוב תושב כפר מימון, העשויה משרידי קסאם, מזכרת נאה למקבלי ההחלטות... חבורת הזמר של המועצה עטפה את הערב בביצועים מדויקים ומרגשים, בעיבודו ובניצוחו של עזרא מוריאל והוסיפה לבאי המועצה, גאוות יחידה לא קטנה. האירוע המוקפד שהתקיים על רקע הגובלנים המפורסמים אותם יצר שאגאל במו ידיו, הסתיים בהדלקת הנר השמיני על ידי חבר הכנסת סמוטריץ' הצעיר ונחתם בשירת המקהלה באחד משירי החנוכה הקלאסיים - "הבה נרימה נס ואבוקה.." (על פי אורטוריית "יהודה המכבי" – גאורג פרידריך הנדל). ל"ראש המנצח" עזרא מוריאל, "זר גדול נשזור" ונודה לו על ההשקעה העצומה במהלך כל השנה ובמיוחד באירוע באותו הערב – יישר כוח!

באותו הערב התקיים גם שוק הצדקה המסורתי בו התארחו עולים חדשים ממרכז הקליטה באיבים. מכתב התודה הנרגש - מפורסם בהמשך העלון.

וקצת... מבני עקיבא - מדווחת שיר הקומונרית: "ביום שני של חופשת החנוכה התקיימה מסיבת חנוכה בסניף שהתקשט במלוא הדרו. נפרשו מחצלות על הרצפה והוא התמלא עד אפס מקום בחניכים רבים מכל השבטים. שרנו שירי חנוכה הדלקנו חנוכיות, נתי רונה ונדב דנין כיכבו בהצגת "חנה זלדה" המוצלחת. שיחקנו משחקי גיבוש אכלנו סופגניות ובעיקר.. נהנינו מהבילוי יחדיו. מיום רביעי ועד מוצ"ש - התקיים סמינריון הדרכה בנחלים למדריכים היקרים שלנו, שהשקיעו מזמנם כחלק מהאחריות הגדולה המונחת על כתפם!". שיר מוסיפה, כי תשמח להעשיר את ספריית הסניף בספרי קודש וחינוך משומשים שייתרמו על ידי הציבור.

ביום רביעי – בצהרים, נערכה סעודה חגיגית לציון סיום הפעימה הראשונה בעבודות שיפור התשתיות. בסעודה השתתפו: הקבלן, הפועלים, צוות התשתיות, נציגי הקיבוץ ו.. תמיר עידאן שכיבד את האירוע בנוכחותו. נמתין בסבלנות לפעימה השנייה בה ייסללו כבישי הכניסה לקיבוץ, ונעודד את הצוות בקריאה: "סוללים קדימה!".

יורם קימלמן

לכבוד עשרה בטבת – יום הקדיש הכללי, משהו שמאיר את החושך.

שְׁלַח לַחְמְךָ, עַל-פְּנֵי הַמָּיִם (קהלת י״א א׳)

כבר שנים רבות אני מרצה כאשת עדות לפני קבוצות שונות, תלמידים, חיילים, קיבוצים, מפעלים וכדו׳. בית הספר להוראת השואה ביד ושם מפנים אליי, כמו גם לאנשי עדות נוספים, פניות שמגיעות אליהם מכל מיני גופים ומקומות. מאז שהתחילו להגיע ליד ושם קבוצות של מורים להוראת שואה מארצות שונות, כאשר מגיעות קבוצות מאיטליה הם מבקשים ממני לספר את סיפורי בשפת אמי לפני כל קבוצה, וכך בכל קיץ אני מגיעה לקבוצות כאלה פעמיים או שלוש.

אני מספרת תמיד, בעברית ובאיטלקית, ללא ציפיות, אינני יודעת לאן יתגלגל הסיפור שלי, אני עושה זאת, למרות הקושי הנפשי הכרוך בכך, כצוואה לא כתובה של אבי, אמי, דודי ובני משפחה נוספים שהלכו לבלי שוב.
כשאני מדברת לפני קבוצות של מורים מאיטליה אני מקפידה להזכיר איך היינו מפוזרים במסתורים שונים בכל רחבי פירנצה, אני מציינת את הכתובות של כולנו – חמשת הילדים לבית קאסוטו וקמפניינו.

השנה ציפתה לי הפתעה, גברת אחת ניגשה אליי אחרי שסיימתי את דבריי ואחרי שהציגה את עצמה – שמי ברברה, אמרה לי שהיא מתגוררת באותה שכונה בה היה מוסתר אחי דניאל ז״ל ומלמדת בבית הספר השכונתי. אבל בכך לא תמה ההפתעה, אחרי ששבה לאיטליה היא שלחה לי דוא״ל ובו סיפרה לי שהנושא של משרד החינוך האיטלקי ליום הזיכרון לשואה השנה הוא ״חסידי אומות העולם״, והיא מתכוונת להקדיש את הלימוד לזכרם של מריו ולינה סנטריני שהצילו את אחי.

למשפחה לא היו בנים או קרובים אחרים, אבל הגברת לא התייאשה והתחילה לחפש בשכונה אנשים שהכירו אותם, החיפושים העלו כמה מכרים והיא המשיכה. בחודש נובמבר – החודש בו שולחו יהודי העיר, התקיים טקס עירוני ויהודי לזכר הנספים, וילדי בית הספר שלה השתתפו והקריאו כל מיני קטעים מרגשים (אותם שלחה לי בדוא״ל כמובן).

בשבוע החולף התקיים בפירנצה כנס שעסק בנושא יחס הצעירים של היום לשואה, גם אחי דוד הוזמן לשאת דברים לגבי הנוער הישראלי. בקהל ישבה, איך לא, ברברה עם תלמידיה, בסוף שיחתו של אחי ניגשה אליו וביקשה ממנו להתלוות אליה. כשתלמידיה שמעו את שמו הם מייד הגיבו ״כבודו אח של שושנה, דניאל וחווה״. המורה הזאת משקיעה את כל מרצה! היא הפקידה בידיו דיסק בשבילי שתלמידיה הכינו להקרנה ב 27 בינואר – יום הזיכרון.

כתבתי לה שבמשפחות נהוג לספר לצאצאים את מעשי האבות, אבל למריו ולינה סנטריני לא היו ילדים ולכן אני רואה בילדי בית הספר שלה את הילדים שימשיכו לספר את סיפורם ואת גבורתם. שהרי המשפחה הזאת היו ״כמציל מן השריפה״ (ירושלמי שביעית ב׳ הלכה ב׳).

אז לא היו לי ציפיות, אבל לעולם אין לדעת.

שושנה קאסוטו-עברון

בעקבות האספה האחרונה...

האספה האחרונה, שהתקיימה לפני כשבועיים התנהלה, כמקובל, ברוח דמוקרטית: הנושא הובא לדיון לפני הציבור על ידי המזכירות, ובסיכומו נערכה הצבעה. מאליו מובן, כי לאחר ההצבעה יהיו מי שיתאכזבו מהתוצאה ויהיו מי שייצאו מרוצים, כפי שאכן קרה.

תמוהה ובלתי צפויה בעליל – היתה בעיניי התגובה שלאחר ההצבעה, למחרת היום ובימים הבאים: הערות פוגעות, לגלוג וגינוי לעבר מי שלא צידדו בהצעת המזכירות, בפגישות אקראיות על השביל וגם בעלון שלנו – כלפי מי?? כלפי קבוצה ניכרת מבין החברים הוותיקים, גמלאים קשישים "וקטנוניים", שהם - הם רודפי הבצע והמותרות...

בתקופה השיתופית, שקדמה להפרטה, היה הציבור מקבל, בדרך כלל, את החלטות המזכירות כדבר המובן מאליו, אך בעידן ההפרטה – מטבע הדברים, נראה הכל אחרת מאשר נראה בעברנו השיתופי.

כשעברנו להפרטה, אולי לא שערנו שבהיותנו גימלאים, נהיה מוגבלים ביכולת שלנו לסייע לבנים בוגרים הזקוקים לכך, כפי שמתאפשר הדבר היום לחברים הצעירים.

ייתכן שעדיף היה להצביע בנושא זה באמצעות הקלפי, כנהוג בהצבעה לקראת קבלה לחברות וזאת מאותו טעם – למנוע החמצת פנים, ציניות ומרירות כלפי מי שדעתו אינה כדעתך. כאן התקיימה הצבעה גלויה ודמוקרטית שעלינו לקבל – וגם לכבד.

ואולי, פשוט להבין, שעם ההפרטה התפתחנו בכיוון חיובי בו שוקל כל חבר את הצבעתו היטב, כך שאין לקבלה כמובנת מאליה.

דליה דן

קבוצת ריצה

בינואר תיפתח קבוצת ריצה למפגשים של פעמיים בשבוע.

במוצ"ש זה פרשת "ויגש" 19/12, בשעה 21:00 ניפגש לשיעור נסיון.

נפגשים בשער הכניסה לקיבוץ.

חגית קאופמן

לחנך, לאתגר, להוביל – על בית הספר העל יסודי בקבוצת יבנה

לפני ארבעה חודשים, כשהייתי בחופשת "בין הזמנים" זכיתי ללוות במחנה בני עקיבא את חניכיי לשעבר. חניכיי סיימו את כיתה ז' באותם ימים, והיום הם בכיתה ח', הכיתה בה מתחילים לחשוב: "איפה אלמד בתיכון?" במשך שהותי איתם שאלתי אותם מה הם חושבים על המהלך המשמעותי שלפניהם, ותשובותיהם, למרות שלא הפתיעו אותי, העלו בי מחשבות שראיתי לנכון להעלות על הכתב.

קודם כל, אני רוצה להציג את עצמי. שמי ברק ברנע, אני בן עשרים. נולדתי וגדלתי בקיבוץ, את נוף החיטה והכלניות נשמתי ועל ערכי הקיבוץ הדתי חונכתי. אני נמצא כבר שנה שנייה במסגרת לימוד תורה בישיבת עתניאל, ישיבה הדוגלת בשיח פתוח ואמתי ובחיבור עולם התורה לחיי המעשה והתרבות, או כמו שלימדנו הנביא: "לנטוע שמים וליסוד ארץ". במרץ הקרוב אתגייס, בעז"ה, לצבא ההגנה לישראל, ואני מקווה לבצע את השירות המשמעותי ביותר שאוכל לתת, או כמו שלימדנו השומר: "צריך גלגל – אני גלגל".

וכמעט שכחתי – למדתי בקבוצת יבנה. היה לי שם טוב. היה לי שם משמעותי.

רבים החששות שאני שומע על שליחת ילדינו לקבוצת יבנה. זכור לי בין היתר את אמא שלי מספרת ששאלו אותה בשבילי הקיבוץ האם היא שולחת את בניה לקבוצת יבנה מתוך חוסר ברירה, והיא עונה בגאווה, "לא, מתוך ברירה רבה". סיפור זה מראה את היחס לקבוצת יבנה כברירת מחדל, כבית ספר שנועד כהזדמנות אחרונה לאלו שלא צלח מזלם ולא הצליחו להתקבל לישיבות תיכוניות או בתי ספר אליטיסטיים למדעים ואומניות.

למה זה קורה? מדוע בית הספר התיכון של התנועה בה אנחנו לוקחים חלק, מצויר בעיני אנשים כמקום בעייתי וכמפלט אחרון? לדעתי התשובה נעוצה בשתי סיבות, שרבים רואים אותן כשזורות זו בזו: זה תיכון מעורב ובעל אחוזי חילון גבוהים.

אחד מחבריי לתיכון הלומד במכינה קדם צבאית סיפר לי, שאמרו לו במכינה ש"חינוך מעורב פוגע בנפש". דעה זו, שרחוקה מלהיות תמימת דעים בעיני פסיכולוגים ומומחים לחינוך, מבטאת בעיניי את הפחד האובססיבי ממפגש בין המגדרים. מפגש מגדרי פירושו משיכה מינית, משיכה מינית פירושה, רחמנא לצלן, מילות השיר הידוע "כל חניך, כל מדריך – יש לו חברה". וזה כבר, כידוע, עבודה זרה מפורשת. עלינו לבודד את ילדינו מחששות, נבנה להם כלוב של זהב, בועת יהלומים.

על גישה זו אני בא לחלוק. כלוב פירושו כלא, בועה סופה להתפוצץ. הציבור הדתי לאומי, האוהב כל כך אמירות כמו "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה" ו"קשה יש רק בלחם וגם אותו אוכלים" עומד נבוך כשמתחילים לדבר על החיים עצמם ולא על אידיאלים נשגבים. האם כל חיינו נהיה בכלוב? כמה עוד נוכל לחיות בבועה?

בשיחה מסוימת שהייתה בישיבה בה אני לומד, נאמרו דברים קשים על המעבר מהישיבה לאוניברסיטה בהקשרים של צניעות. משפט אחד מהדהד לי במיוחד: "היום אי אפשר להסתכל אפילו על הרצפה". באותו רגע התפללתי חרש בליבי בהודיה לה' על כך שזיכה אותי ללמוד בחינוך מעורב, שנתן לי את היכולת לאתגר את עצמי ולראות באדם שמולי דברים עמוקים בהרבה מעבר לאובייקט תאוותני, ואף להתעמק איתו יחד בדברים הנפלאים ביותר – תורתנו הקדושה. תודה לבית הספר העל יסודי בקבוצת יבנה שחינך אותי להיות אדם ירא שמיים לא רק בעולמות עליונים, ואף לראות אותם כאן, בעולם בו אנו חיים, יחד.

ומה עם אחוזי החילון, ראוי לשאול. זו שאלה קשה וחשובה, אך היא איננה נשארת ללא מענה. אני יכול לטעון ולומר שצריך להסתכל לטווח הארוך ולראות שההורים בוגרי בית הספר בקבוצת יבנה שולחים את ילדיהם למוסדות חינוך דתיים. אני יכול לספר לכם על חבריי שהורידו את הכיפה, אך עדיין אנו רואים בהם מודל לחיקוי ליראת שמיים ומידות. אני יכול לומר זאת בלי לומר שקר אחד, אבל אני מעדיף להתמקד בנקודה אחרת: אכן, חינוך מעורב זה חינוך מאתגר, ורבים לא צולחים אותו בצורה שהיינו רוצים שיצלחו אותו, וזה המחיר של אתגרים, אבל אנחנו צריכים לשאול את עצמנו: האם אנו סומכים על ילדינו? האם אנחנו באמת מכירים אותם ויכולים לראות בהם אם יש להם את העומק הרוחני הדרוש? אני מכיר לא מעט הורים שיכולים לומר בלב שלם: "כן!"

יש עוד נקודה: בית הספר העל יסודי בקבוצת יבנה מאמין ברצון להוביל. לכן הוא מעודד את תלמידיו להיות ביקורתיים למציאות, לשאול את השאלות החשובות, לעשות, להקים ולעבוד. אני לא יכול להכחיש שיש מקום לשיפור גם בקבוצת יבנה. שמעתי את ראש הישיבה בה אני לומד אומר: "הישיבה הטובה ביותר היא הישיבה שעדיין לא הוקמה", ואמירה זו נכונה גם לתיכונים, וגם בקבוצת יבנה יש חסרונות, ומשיחותיי המעטות עם יאיר לסלוי, מנהל בית הספר החדש, הוא מודע אליהם וחותר להמשיך את מגמת העלייה בה בית הספר נמצא, ולהמשיך לחנך, לאתגר, להוביל.

הגיע הזמן שנפסיק להסתכל על התיכון בקבוצת יבנה כתיכון ברירת מחדל, ונראה בו מוסד חינוך שיאתגר את התלמיד, ייזכר אצלו כמקום בו נהנה, וייתן לו כלים להמשך החיים, יחד עם האופציות המגוונות שמערכת החינוך ברוכה בהם.

ברק ברנע

עזרה ראשונה

קורס עזרה ראשונה

קורס עזרה ראשונה של 20 שעות יוצא לדרך!

הקורס יתקיים אי"ה בימי שלישי בין השעות 17:00-21:00,

בתאריכים:

5.1 כד' טבת, 12.1 ב' בשבט, 19.1 ט' בשבט, 26.1 טז' בשבט.

מספר המקומות מוגבל!

ההשתתפות כרוכה בתשלום סמלי של 20 ₪,

ניתן להירשם אצל אוסנת במרכז חוסן.

לפרטים נוספים:

אוסנת- 08-9941091.

ההרשמה עד לתאריך 24.12.15 יב' בטבת, התשע"ו.

מהרו להירשם!!

מועצה אזורית שדות נגב – המחלקה לשירותים חברתיים

מרכז חוסן

טיול אופניים- חנוכה תשע"ו

ביום שלישי, נר שני של חנוכה, יצאנו ילדי כיתה י"ב בקיבוץ להמשיך את המסורת המפוארת של טיול האופניים. לפני שנתיים שינה המסלול כיוון, ועבר מנסיעה מסעד עד אילת, לנסיעה מחוף זיקים לים המלח.

המסלול התחיל בנסיעה ברכב לחוף זיקים, שם זכינו ליוגה קצרה ומרגיעה בהובלת תומר קימלמן. האמיצים שכשכו רגליהם, מילאנו בקבוק מים במי הים התיכון ו- יצאנו לדרך!

דיוושנו דרך נחל שקמה עד הסיום בבית קמה, משם הוקפצנו ללינה בסנסנה בבקתה עם נוף מרהיב...

היום השני היה המאתגר ביותר והמסלול היה מסנסנה עד ליתיר, דרך יער יתיר.. חלקנו שרד מסלול שלם באופניים, וחלקנו צ'יפר את עצמו במנוחה ברכב. בלילה ישנו במכינה ביתיר ואף זכינו לביקור משלחת מהקיבוץ.

את היום השלישי העברנו בניצוחו של בנצי לנדאו שהצטרף אלינו, מיתיר עד לים המלח.. עלינו עליות מתישות וקשות ואח"כ זכינו לירידות המתגמלות... סיימנו בתמונה מסורתית על המצדה, אחרי שעלינו את שביל הנחש עם האופניים בידיים. ירדנו ברכבל ורכבנו עד לים המלח- שם שפכנו את הבקבוק (ההוא מההתחלה) של מי ים התיכון לים המלח.

רצינו לומר תודה רבה למדריכים שלנו- שעשו את הטיול הזה למה שהוא היה, על השמחה על הפרגון ועל הכיף הגדול- לטל גאלדור (וידר) לעדיאל למנצח, ולמלווה הספונטני שלנו, אחיה, סטודנט בסעד שהצטרף ותרם רבות להצלחת הטיול!

תודה לקיבוץ, לועדת חינוך ולגדי, שעומדים מאחורי הקלעים, על כל ההשקעה בנו במהלך השנים.. בטיול היה לנו דיון האם כל הטוב שהרעיפו עלינו בקיבוץ הפך אותנו למפונקים או לטובים יותר. היו דעות לכאן ולכאן (בהזדמנות אפשר לפתוח את הדיון...), אבל כולנו סיכמנו, ללא ספק, שאין כמו קיבוץ סעד!

רתם וייס

מכתב המחמם את הלב...

לכבוד קיבוץ סעד

מאת: סבן אריק, רכז חו"ת מרכז הקליטה איבים

שלום רב,

הנדון: אירוח ליריד חנוכה

ערכים כמו נתינה, ועזרה הדדית הם חלק מערכי היסוד של היהדות, מושג כמו *"ואהבת לרעך כמוך"* נותן לזהות הישראלית שלנו את משמעותה.

ערב נר שמיני של חנוכה אירח קיבוץ סעד את העולים החדשים של מרכז הקליטה איבים חלקם עולים ממדינות חבר העמים שהגיעו לפני כחודש וחלקם עולים מאתיופיה שעלו במסגרת מבצע כנפי יונה.
אירוח במסגרת הקיבוץ נותן ביטוי מוחשי של חברה ישראלית רגישה, מחבקת ואוהבת, ועבור העולים חשיפה לליבם הפתוח של אזרחי ישראל שאנו אוהבים כל כך.

בשם העולים אני רוצה להודות לכם על הערב המקסים ועל כל ההפתעות שחילקתם לילדים ולמשפחות.
אין לי ספק ששיתוף פעולה מסוג זה הוא אבן דרך למפגשים נוספים.
תודה מיוחדת לגיל פיש על היוזמה ועל שיתוף פעולה.
שקיבוצכם יזכה רק לימים של אור, שגשוג שלווה ובשורות טובות.

בברכה, אריק סבן, רכז חו"ת
מרכז הקליטה איבים

אזכרה ליקירנו

מיכה רוזנטלר ז"ל

עשר שנים לפטירתו.

ביום ראשון ח' טבת (20/12)

15:15- יציאה לבית העלמין ממגרש החניה.

16:20- תפילת מנחה במועדון.

16:45- לימוד משניות – תרצה אורן.

הרצאה ע"י ד"ר **בני פישר** - מנהל המנהל לחינוך התיישבותי, פנימיתי ועליית הנוער- משרד החינוך.
"ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם" (בראשית מ"ט).
על חינוך כזיהוי ומימוש הפוטנציאל האישי בחברה הישראלית הרב תרבותית.

מוזמנים,

המשפחה

בעקבות אסיפת החברים והעלון

מצאתי מכנה משותף בין דבריו של נחום לאלו של חלופ.
גם אני שותף לתחושה אותה תאר נחום בעלון לפני שבועיים.
מחד, שמחה על כך שסוף סוף מגיע ציבור גדול למוסד העליון של הקיבוץ, לאסיפה, בכדי להיות שותף לקבלת ההחלטות ולהשפיע. ומצד שני תחושת החמצה שאולי זה אירוע חד פעמי, שכן בדרך כלל, חלק גדול מהציבור שהגיע, מדיר את רגליו מאסיפות, חשובות בהרבה, המשפיעות בצורה מרובה יותר על עתיד כולנו.
גם אני שותף לתחושה אותה תאר חלופ בעלון לפני שבועיים (אם כי עם "טוויסט" מסוים).

מחד, כפי שתיאר זאת חלופ, תהליך נחשוני לאיתור והחלטה על איוש התפקידים במבנה הארגוני שנבחר לענף הגזר. דיון מעמיק ורציני אל מול מועמדים שהגיעו לצוות האיתור ולהנהלת המשק. תהליך שבסופו נבחרו האנשים שנבחרו, כולנו תקווה שיצליחו במלאכתם המורכבת והמאתגרת. ומצד שני אכזבה גדולה שלא הצלחנו, במהלך של שנים, לטפח ולפתח אנשים מתוכנו שיהיו במקום בו הם יהיו מועמדים טבעיים למשרות אלו ושאנחנו נסמוך ונאפשר להם להוביל אותנו.
כאמור נדמה לי כי לשני המקרים מכנה משותף.
אנחנו בלב ליבו של תהליך השינוי ובעצם נמצאים בשנים שאחרי, כלומר בשנים שבהם אנחנו מייצבים את הספינה אחרי שהתהליך הסתיים ואנחנו מנסים להיכנס לשגרה.
יש לי תחושה שאיפה שהוא במעלה התהליך "אבד" הקשר או הזיקה בין המוסדות המושכים בחוטים לבין החברים.
אין כוונתי לתלות אשמה בצד זה או אחר, שכן לדעתי אין כאן צדדים. אין ממסד וחברים או לכל הפחות לא צריך להיות לדעתי. יש כאן גוף אחד שצריך להתנהל בשיתוף פעולה ושקיפות מלאה.
אנחנו עומדים לפני שנה בה יוחלפו גם מנהל המשק וגם המזכיר.

אני חושב שזו הזדמנות טובה לקיים תהליך מסודר, **פנימי,** שבסופו ימונו מחליפים למשרות אלו **מתוך חברי הקיבוץ.** מתוך דעה שיש בינינו כאלו שיכולים למלא תפקידים אלו (ואחרים) בצורה טובה ומתוך דעה שיש להפוך את הקערה על פיה ולהתחיל מגמה שבה יחזרו תפקידים בכירים בכל המערכות שלנו לידיים פנימיות.
ברור שמה שאני אומר דורש עבודה רבה, אולי אף עבודה של שנים, עבודה שלצערי לא השכלנו להצליח בה בשנים האחרונות.

אבל עצם אי ההצלחה, לא אומר שצריך להתייאש. ההיפך הוא הנכון. צריך להאמין ולתת את הקרדיט. לאתר את האנשים מבפנים כבר עכשיו ולתת להם תקופת חפיפה ארוכה ומשמעותית בכדי שכמה שיותר מידע יעבור, והם יוכלו להיכנס לתפקידים משמעותיים אלו בצורה טובה, **ובכך להגדיל את סיכויי ההצלחה בהם.**
לא רק האדם עושה את התפקיד אלא התפקיד עושה את האדם. כל החלפה היא שינוי ולדעתי אנחנו לא צריכים לפחד מכך.
אנחנו צריכים להחזיר את המוקד לחברים גם במילים וגם במעשים ולהצמיח את דור המנהלים הבא וגם את זה שאחריו כבר מהיום ללא חשש אלא מתוך אמונה בהצלחתם שהיא הצלחת כולנו.

כרמל הלפרין

"לזכור ולא לשכוח"

סיפורו של דויד לייטנר - דוגו: איש עדות המתלווה למסעות הנוער בפולין, מרצה בפני חיילים וקצינים ומספר את סיפורו המופלא תוך אופטימיות, שמחה ומרץ בלתי נדלה שסוחפים את קהל השומעים.

נולד בשנת 1930 בכפר בהונגריה. עם פלישת הנאצים להונגריה, הועבר לגיטו ניריאש. שהה בגטו חודש ולאחר מכן הועבר ברכבות לאושוויץ. עם הגעתו למחנה הצוענים בבירקנאו נכנס למחנה הילדים. קיבל עבודה בשייסקומאנדו (קומנדו ביוב) עד למרד הזונדארקומאנדו (עובדי המשרפות).

דוגו עבר את סלקציות הילדים של מנגלה, ניצל מן הקרמטוריום כאשר נבחר לקבוצה של חמישה ילדים לעבודה.השתתף בצעדה לאלטהאמר במחנה מאוטהאוזן, וכן צעד למחנה גונסקירכן. לאחר המלחמה חזר להונגריה ועלה לארץ. גר בניר גלים.

מוזמנים לשמוע את סיפור חייו.

יום שלישי, י' בטבת (22.12.15), שעה 20:30, במועדון לחבר.

ו. תרבות

הודעה מהמרפאה

בימי רביעי הבאים: י"א בטבת ה 23/12 – י"ח בטבת ה 30/12

לא יתקיימו קבלת אחות ובדיקות מעבדה, אלא שירותי מזכירה בלבד.

(עקב חופשתה של דורית מיום רביעי ה 23/12 עד ליום חמישי ה 31/12)

אוזעדת רכב

- ברישום הזמנת הרכב מומלץ לקחת **טווח בטחון** משמעותי לזמני הלקיחה וההחזרה **ובכך להימנע מאי הנעימות שעלולה להיגרם כתוצאה מעיכובים.**
- יש לשים לב במיוחד בתקופת החורף בו הלילה יורד מוקדם לכך שכל הנורות הפנימיות שברכב כבויות.

נסיעה נעוזה ובטוחה